

[Ole Bjørn Kraft.]

Hvis han er virkelig politisk Flygtning, havde det været meget vanskeligere efter de Regler, som vi ønsker haandhævet her, at træffe en Ordning af denne Karakter. Man henviser Henri Prien til at vende tilbage til det, han nok tidligere har været, Mekaniker, og søge at skaffe sig Udkomme paa den Maade.

Men lad det nu være, hvad det være vil. Saa sagde den højtærede Justitsminister, at Prien jo havde faaet opsagt sin Arbejds- og Opholdstilladelse den 22. Januar, og nu vilde man give ham god Tid til at faa denne Sag bragt i Orden. Det synes jeg nu ikke stemmer helt med, hvad Justitsministeren i øvrigt har oplyst, for Justitsministeren sagde, at han vidste bestemt, at de svenske Myndigheder ikke vilde have noget med Prien at gøre — han havde faaet Afslag paa at faa Opholdstilladelse i Sverige —, og hvad Norge angik, mente Justitsministeren, at det endogsaa vilde være urigtigt af ham at anbefale en Ansøgning fra Prien om at komme til Norge. Hvordan mener Justitsministeren egentlig, at Prien skulde have bragt sin Sag i Orden i disse tre Maaneder, naar der ikke var nogen Mulighed for ham for at komme til Norge eller Sverige, og det eneste, som var overladt til Prien, var at komme til Tyskland?

Jeg vilde derfor have foretrukket, at den højtærede Justitsminister havde søgt at faa en Aftale med Prien, saaledes at han havde sikret sig, at Prien var ophørt med den angribelige eller betænkelige Virksomhed, som han drev, og hvis det ikke havde været Tilfældet, vilde jeg have foretrukket, at man havde søgt paa anden Maade at stille Prien over for Sagen, saaledes at han kunde være rejst til et Land, hvor han kunde have levet friere, end han nu kan leve i Tyskland. Jeg synes ikke, man kan sige, at Prien er blevet tilstrækkelig advaret. Saa vidt mig bekendt har Prien indsendt Ansøgning om fornyet Opholdstilladelse, som han ikke havde faaet Svar paa, men kun denne Meddelelse om, at den var ophørt den 22. Januar. Jeg tror, at Justitsministerens Motiv til at lade Tiden gaa fra den 26. Januar til nu har været, at han vilde give Prien en Pause, men man kan lige saa godt tænke sig, at Prien har sagt til sig selv: Naar jeg faar Lov til at være her en Maaned, saa faar jeg ogsaa Lov til at være her den næste, saa er det ikke saa alvorligt ment. Derfor burde Prien, hvis man vilde fastholde Udvisningen, have haft en Advarsel i Tide og direkte Afslag paa den fornyede Ansøgning, og det burde være sagt til ham,

at nu maatte han søge et andet Sted hen, hvis man altsaa vilde gaa til en endelig Udvisning nu.

Naar jeg har den Opfattelse, er det ikke, fordi jeg dermed vil foretage nogen som helst Vurdering af Mennesket Prien, for det er jeg ikke i Stand til — Oplysningerne er saa modstridende —, men fordi jeg er overbevist om, at det er af Vigtighed for det danske Folks Følelse af at være et Demokrati, for vor Stilling over for de politiske Flygtninge, at der ikke her kan skabes en Forestilling om, at de, naar det kommer til Stykket, er prisgivet, fordi der bliver rettet Henvendelse fra den ene eller den anden Part, som vil medføre deres Udvisning. Jeg finder, at det var haardt, at Prien blev arresteret under en saadan Form, at han end ikke fik Lov at tage Afsked med sin 13-aarige Søn, som lever her i København, endsige at give ham nogen Meddelelse om, at han var ført ud af Riget, endsige give ham Midler til fortsat at kunne eksistere her. Derfor havde jeg haabet, at vi havde kunnet faa en Forhandling i Det udenrigspolitiske Nævn, hvor man maaske kunde have fundet Udvej til, at Prien, der nu har været Danmarks Gæst gennem saa mange Aar, havde fundet en bedre Form for Tilværelse end den, der nu er blevet ham beskaaret, og ogsaa kunde have faaet ordnet sine Forhold paa en mere menneskelig og tilfredsstillende Maade, end det i Dag er Tilfældet.

Jørgen Jørgensen: Jeg kan være enig med det ærede Medlem Hr. Ole Bjørn Kraft i, at denne Sag havde formentlig været bedst tjent med — Hr. Prien, som Sagen drejer sig om, havde i hvert Fald været bedst tjent med, at den ikke var blevet rejst her, men var blevet drøftet et andet Sted. Jeg kender ikke Hr. Prien. Det er mig egentlig imod, at en Mands personlige Forhold skal drøftes her saa indgaende, som Tilfældet er, og jeg tror, at det ærede Medlem Hr. Starcke har gjort Henri Prien en daarlig Tjeneste ved at gøre hans personlige Forhold til Hovedpunktet i denne Diskussion.

Spørgsmaalet om Asylret rører jo noget dybt i Sindet hos et demokratisk Folk. Vi føler med de Mennesker, der af politiske Grunde maa forlade deres Hjemland. Vi har Landsmænd, der har nydt godt af andre Landes Humanitet og Gæsteventlighed i en Nødssituation, og vi vil altid i Danmark sætte en Ære i og værne om, at disse humane Synspunkter fortsat kan leve i vort Folk, og at de kan udbredes i Verden. Men de Mennesker, der misbruger Asyl-